

صلح امام حسن(ع) با معاویه بن ابی سفیان (41 ق)

پس از شهادت امام علی(ع) شیعیان کوفه با امام حسن مجتبی(ع) پسر ارشد آن حضرت بیعت کرده و او را به خلافت برگزیدند.

پس از شهادت امام علی(ع) شیعیان کوفه با امام حسن مجتبی(ع) پسر ارشد آن حضرت بیعت کرده و او را به خلافت برگزیدند. امام، لشکری دوازده هزار نفری به رهبری قیس بن سعد به جنگ معاویه فرستاد و خود روانه مداین شد. هنوز بین سپاه امام و معاویه جنگی روی نداده بود که شایعه‌ای کشته شدن قیس بن سعد، شیرازه‌ی سپاه حضرت را از هم گسیخت. در این میان، جمعی حتی سراپرده‌ی امام را نیز غارت کرده و یکی از آنان خنجر را بر ران حضرت وارد نمود. با این وضع، مسلّم شد که با چنین مردمی به جنگ معاویه و لشکر منظم او رفتن صلاح نیست. بدین ترتیب، امام حسن با معاویه وارد مکاتبه و مذاکره گردید و قرار بر این شد که امام از خلافت کناره‌گیری کند به شرط این که معاویه پس از خود، فرزندان را به خلافت معین نکند، از امام علی(ع) به زشتی یاد ننماید و... امام حسن(ع) علی‌رغم میل باطنی، این صلح را پذیرفت و پس از پنج ماه و نیم، از خلافت کناره گرفت و با اهل بیت خود عازم مدینه گردید.